

JUDr. Petr Šťastný, advokát
sídlem Náprstkova 273/8, 110 00 Praha 1
mob.: +420 604 138 733
www.stastnyadvokat.cz
ev.č. ČAK 15011

Závěrečný návrh – Petr Šťastný, obhájce Petra Sovy

Vážená paní předsedkyně, vážení přísedící, pane státní zástupce, veřejnosti.

Já budu ve srovnání s mými kolegy poměrně stručný a pokusím se akcentovat ty nejdůležitější body, které považuje obhajoba za zásadní. Posléze budou podrobněji doplněny po jednotlivých částech ostatními kolegy, popř. samotnými obžalovanými.

*To nejdůležitější, co si musíme všichni uvědomit, je, že zde máme dvě toliko **přípravná jednání**, pro která stanuli před soudem obžalovaní, tedy ta nejvzdálenější stádia tr. činnosti od dokonání. Na jedné straně je to připravovaný údajný teroristický útok na vlak, a to bez bližšího určení, který vlak by to měl být, a pak tu máme přípravné jednání spočívající v útoku na (primárně) úřední osobu, event. na jinou osobu zasahující při vyklizení Cibulky jako člen soukromé bezpečnostní agentury.*

*Co se týče toho méně závažného skutku, tzn. skutku, který můžeme nazvat jako „láhve zakopané nedaleko Cibulky“, postupem času orgány činné v trestním řízení akcentovaly právě tu skutečnost, že by k vyklizení squatu mohlo být použito policistů a začaly naopak potlačovat variantu, že by se tak mohlo stát na základě služeb soukromé bezpečnostní agentury, což samozřejmě z hlediska právní kvalifikace vychyluje danou věc úplně někam jinam. To nejzásadnější, a já si myslím, že to zde zaznělo poměrně explicitně, a to nejen z hlediska odposlechů, které se týkaly této konkrétní věci, ale mile mě překvapili oba agenti, kteří to rovněž potvrdili (ačkoliv co se týče jejich výpovědí obecně, jsem velmi skeptický k jejich pravdivosti a úplnosti a nemáme jakým způsobem si mnohé pasáže ověřit) je, že kdyby náhodou měly být ty láhve, které tam skutečně byly zakopány, někým, kdo by věděl o místě jejich zakopání, použity, tak by se tak mělo stát **jen na vozidla buď Policie ČR, nebo soukromé bezpečnostní agentury**. (V tu dobu nikdo nevěděl a nemohl vědět, zda dojde k vyklizení squatu a kým). A to tedy výlučně na vozidla a jen a pouze na jejich zadní část, aby případná jejich posádka, které by si do té doby nikdo nevšiml, stačila vystoupit, **a nikomu se tak nic nestalo**. To zaznělo explicitně „hlavně, aby se nikomu nic nestalo“. Dále to bylo komentováno tím, že v případě, že by byl někdo poraněn, tak by to byl průšvih. Orgány činné v př. řízení a státní zástupce v řízení před soudem z tohoto „kdyby se někomu něco stalo, byl by to průšvih“ dovozují eventuální úmysl. S takovou právní kvalifikací uvedeného výroku*

obhajoba nemůže souhlasit. Dle mého názoru nic takového z toho dovodit nelze, lze dovodit pouze to, že se nikomu nic nemělo stát, tedy žalovaného skutku v podobě přípravy útoku na úřední osobu se záměrem způsobit dokonce těžkou újmu na zdraví nebo smrt se obžalovaní nedopustili.

*Co se týče toho zásadnějšího skutku, kterým je údajný připravovaný teroristický útok na vlak, tak si dovolím jen krátce předesíť časovou osu, kdy k zakopání demižonů u předmětného tunelu u Chuchelského háje došlo dne 20.4.2015 a k tzv. realizaci, tedy zadržení všech obviněných, došlo dne 28.4.2015. Opakovaně z hlediska obžaloby zaznívá, že tím primárním cílem tvrzeného údajného útoku měl být vojenský vlak. Ve sdělení obvinění (v usnesení o zahájení tr. stíhání) je velmi podrobně popsáno, že to měl být vojenský vlak jedoucí na akci „Bahna“, tzn. přehlídku vojenské techniky, která se pravidelně konává v předem veřejnosti známý termín nedaleko Rokycan. Chtěl bych zdůraznit, že v r. 2015 se akce „Bahna“ uskutečnila dne 20.6.2015, kdy tato skutečnost byla dopředu známa, neboť akce „Bahna“ má podrobný web s programem akce a samozřejmě i časovým určením termínu konání. Jak nám zde velmi podrobně popsali znalci z oblasti dopravy, tak toho času už na předmětné trati **nebyl železniční svršek, nebyly tam koleje, po této trati nejezdily žádné vlaky**. A tady musím souhlasit do značné míry se státním zástupcem a jeho názorem - ano, obž. Sova měl díky svému pracovnímu zařazení některé nestandardní informace, ale to, jaké a v jakém rozsahu, nechám případně na něm samotném a jeho vyjádření, nicméně v každém případě se mohl objektivně dozvědět a také dozvěděl o tom, že na dané trati bude plánovaná výluka a výměna železničního svršku, takže tam, kde byly zakopávány předmětné demižony, tzn. nad tratí, která posléze nebyla funkční a byla vyřazena z provozu, tak tam žádné vlaky neprojížděly.*

Ještě si dovolím jednu věc zmínit výslovně, než ponechám prostor svým kolegům, kteří se budou zabývat jednotlivými body důkladněji, podrobněji a do větší hloubky, tak co se týče teroristického útoku, ačkoliv soud zná právo, tak já si dovolím velmi stručně odcitovat návěť, které máme v trestním zákoníku u trestného činu teroristický útok - kdo v úmyslu poškodit ústavní zřízení nebo obranyschopnost republiky, narušit nebo zničit základní politickou, hospodářskou nebo sociální strukturu ČR nebo mezinárodní organizace, závažným způsobem zastrašit obyvatelstvo nebo protiprávně přinutit vládu nebo jiný orgán veřejné moci nebo mezinárodní organizaci, aby něco konala, opominula nebo trpěla, a následují tedy jednotlivé varianty dalšího jednání objektivní stránky, tzn. v úmyslu poškodit ústavní zřízení atd. Zde bych si dovolil poukázat na poměrně zásadní moment, který zazněl v přehrávaných odposleších, kdy obžalovaní si navzájem říkají, že by si měli také připravit nějaký scénář, příp. nějaké prohlášení, pro případ, že by se o

nějakém svržení lahví na vlak dozvěděla veřejnost a média. Na jednu stranu tady máme požadavek zákona na to, aby ten úmysl směřoval k ořesení těch nejzákladnějších principů demokratického právního řádu a zastrašení velkého množství obyvatel apod., a zároveň tady máme konstatování „musíme pamatovat také na to, kdyby se o tom náhodou dozvěděla média...“. Pro obhajobu je toto zcela zásadní dramatický rozpor dvou mezních situací, tzn. že i na základě tohoto lze jednoznačně vyloučit onen specifický teroristický úmysl, který zkrátka nebyl a nemohl být v rámci tohoto řízení obžalovaným prokázán.

Orgány činné v trestním řízení v podstatě od samého počátku dovozovaly takovouto právní kvalifikaci jednání z tvrzené příslušnosti obžalovaných k imaginární organizaci Sít' revolučních buněk - ještě jednou zdůrazňuji „imaginární organizaci“ Sít' revolučních buněk. Mám důvodně za to, že se v rámci projednávané věci žádná příslušnost k SRB neprokázala, a to u žádného z obžalovaných. Dovolím si pak dodat, že argument obžaloby v podobě komuniké údajné Sítě revolučních buněk na podporu Martina Ignačáka uveřejněného v době po sdělení obvinění jako důkaz, že něco společného mají a jsou v nějakém spřáteleném vztahu, tak takový důkaz se mi zdá jako un fair až nonsense. Obžalovaný Sova skutečně je dlouholetým aktivistou v té anarchistické části politického spektra, tak je řekněme „prořelým“ aktivistou, který se tam pohybuje velmi dlouho, zná to prostředí, zná jednotlivé případné provokace ze strany policejních orgánů, event. orgánů jiných státních složek nebo hnutí jiné části názorového spektra, a blíže o vědomosti a o té subjektivní stránce pojedná nepochybně nejlépe autenticky on sám, tak jak nakonec i v rámci svého výslechu již učinil. Nicméně to, co by mělo zaznít, je příslušnost ke hnutí Voice of anarchopacifism. Obž. Sova, stejně jako ostatní obžalovaní, velmi podrobně popsal a vyjádřil svůj světonázor s akcentem právě na tu pacifistickou notu, řekněme tedy evoluční, nikoliv revoluční, způsob vnímání toho, jak by si představovali další vývoj společnosti. Zdůraznili, že násilí jako prostředek k dosažení cíle odsuzují, zejm. pak takové násilí, jehož výsledkem by mělo být zranění nebo dokonce smrt živých tvorů, primárně lidí.

Mám tedy důvodně za to, že ani v rámci tohoto skutku, který je kvalifikovaný jako příprava teroristického útoku, nemůže po provedeném dokazování být kdokoliv z obžalovaných shledán vinným, proto navrhuji i v tomto případě vyslovit nevinu jak obž. Sovy, tak v návaznosti na to i ostatních obžalovaných, tedy obžaloby všechny obžalované zprostit.